

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/138/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8019200772
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:8019200772.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): ASSESSOR o.z., so sídlom Holländerova 12605/19, 080 01 Prešov, IČO: 42 036 909, právne zastúpený: JUDr. Jozef Karabaš, advokát so sídlom Ružová 10, 083 01 Sabinov, IČO: 42 029 759, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102189884/2019 zo dňa 18. septembra 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/82/2019-68 zo dňa 02. júna 2022, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Prešov (ďalej aj „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“ alebo „daň“) za zdaňovacie obdobia január až december 2015. Z daňovej kontroly zameranej na dodržiavanie ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o DPH“) bol vyhotovený Protokol č. 100234745/2019 zo dňa 18.01.2019 (ďalej aj „protokol“).

2. Na základe výsledkov daňovej kontroly a vyrubovacieho konania vydal správca dane rozhodnutie č. 101096619/2019 zo dňa 10.05.2019 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správcu dane“), ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 4.280,- eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2015.

3. Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 102189884/2019 zo dňa 18.09.2019 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutie“) prvostupňové rozhodnutie správcu dane podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil.

4. Správca dane a žalovaný (spolu ďalej aj „orgány finančnej správy“ alebo „daňové orgány“) neuznali žalobcovi právo na odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 a 2 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH z faktúry č. FV201538 zo dňa 30.11.2015 za dodanie služieb „vytriedené vrecia big bag“ od deklarovaného dodávateľa - spoločnosti XADRAK, s.r.o. so sídlom Klincová 37/B, Bratislava, (ďalej aj „XADRAK, s.r.o.“) vystavenej na základe zmluvy zo dňa 30.12.2013 za triedenie odpadu. Daňové orgány dospeli k záveru, že žalobca nepreukázal prijatie služieb deklarovaných faktúrou, pričom išlo len o formálne vystavenie faktúry. K vzniku daňovej povinnosti v zmysle § 19 ods. 2 zákona o DPH u deklarovaného dodávateľa nedošlo, keďže predmetné služby boli reálne vykonané zamestnancami spoločnosti ASSESS s.r.o.

5. Preverovaním bolo zistené, že deklarovaný dodávateľ - XADRAK, s.r.o. mal služby sprostredkovať cez spoločnosť MARFI, s.r.o., tá následne cez spoločnosť SER - MAR s.r.o. Deklarovaný dodávateľ (XADRAK, s.r.o.) a ani jeho subdodávateľské spoločnosti (MARFI, s.r.o. a SER - MAR s.r.o.) nemali materiálne, personálne a ani technické podmienky pre realizáciu deklarovaných služieb. Ani jeden zástupca z týchto spoločností nevedel uviesť mená osôb, ktoré mali triedenie a plnenie big bagov vykonať, nevedeli sa bližšie vyjadriť k týmto službám a nepredložili žiadny dôkaz preukazujúci uskutočnenie zdaniteľných obchodov. Nebolo pritom sporné, že žalobca prijaté plnenia ďalej fakturoval odberateľovi Technické služby mesta Prešov, a.s. Vykonaným dokazovaním však finančné orgány zistili, že poskytnuté služby boli vykonané zamestnancami spoločnosti ASSESS, s.r.o., čo opreli o prílohy odberateľských faktúr vyhotovených žalobcom pre odberateľa Technické služby mesta Prešov, a.s., obsahujúce zoznam zamestnancov vykonávajúcich triedenie odpadu a vyjadrenie Sociálnej poisťovne, že ide o osoby, ktoré boli prihlásené na povinné odvody ako zamestnanci spoločnosti ASSESS, s.r.o. Združenie ASSESSOR, o.z. a spoločnosť ASSESS, s.r.o. sú personálne prepojené v osobe konateľa pána Jozefa Urda.

II. Konanie pred správnym súdom

6. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote (všeobecnú) správnu žalobu na Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“), ktorou sa domáhal priznania odkladného účinku správnej žalobe, preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového rozhodnutia, ich zrušenia, vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a priznania práva na náhradu trov konania.

7. Uznesením č. k. 1S/82/2019-35 zo dňa 27.02.2020 krajský súd zamietol návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe.

8. Krajský súd rozsudkom č. k. 1S/82/2019-68 zo dňa 02.06.2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“). Zároveň rozhodol, že náhradu trov konania účastníkom konania nepriznáva.

9. Postupom podľa § 140 SSP krajský súd poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 5S/78/2019 zo dňa 31.03.2022 (ďalej aj „citovaný rozsudok“), ktorým krajský súd zamietol žalobu žalobcu v obdobnej veci týkajúcej sa toho istého žalobcu ako i totožných žalobných námietok a predmetu konania (vo význame totožného skutkového a právneho základu rozhodujúceho pre posúdenie veci - rovnaký zmluvný základ a rovnaký odberateľ služieb). Stotožňujúc sa s citovaným rozsudkom založeným v súdnom spise dodal, že rozdiel spočíva len v skutočnosti, že išlo o iné zdaňovacie obdobie (v posudzovanom prípade o zdaňovacie obdobie november 2015 a vo veci vedenej pod sp. zn. 5S/78/2019 o zdaňovacie obdobie január 2016).

10. V citovanom rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca v zdaňovacích obdobiach január 2016 až jún 2016 uplatnil odpočítanie DPH z faktúr s predmetom dodania „vytriedené vrecia big bag“ od dodávateľa XADRAK, s.r.o. Preverovaním obchodného reťazca správca dane zistil, že dodávateľská spoločnosť XADRAK, s.r.o. mala plnenie big bagov sprostredkovať prostredníctvom spoločnosti MARFI, s.r.o. a tá prostredníctvom ďalších spoločností W.I.S. CONTROL s.r.o. a JK&OŠ s.r.o. Správca dane preverovaním tohto obchodného reťazca ďalej zistil, že žiadny z konateľov zapojených spoločností (JK&OŠ s.r.o./W.I.S. CONTROL s.r.o. - MARFI, s.r.o. - XADRAK, s.r.o.) nevedel uviesť mená osôb, ktoré mali služby vykonať, nevedeli bližšie informácie o poskytovaných službách, nepredložili žiadne dôkazy preukazujúce uskutočnenie zdaniteľných obchodov, v rozhodujúcom období ani nemali dostatok zamestnancov, resp. žiadnych. Zástupcovia spoločností JK&OŠ s.r.o./W.I.S. CONTROL s.r.o. nevedeli uviesť subdodávateľov, pričom ani iné spoločnosti nedeclarovali dodanie pre tieto spoločnosti.

11. Správca dane naopak, prostredníctvom prílohy odberateľských faktúr (zoznamu zamestnancov) a vyjadrenia Sociálnej poisťovne, zistil, že práce/služby vykonali zamestnanci spoločnosti ASSESS, s.r.o., ktorá je personálne (cez konateľa) prepojená so žalobcom. Medzi spoločnosťou ASSESS, s.r.o. a obchodným reťazcom deklarovaným žalobcom pritom nie je žiadny zmluvný vzťah. Tento obchodný reťazec preto nemohol viesť k dodaniu prác/služieb žalobcovi.

12. Správny súd konštatoval, že žalobca nepreukázal, že mu deklarované plnenie dodal dodávateľ uvedený na faktúre a v tomto smere neuniesol svoje dôkazné bremeno. Predloženie samotných faktúr bez opory v reálnom plnení nepostačuje pre priznanie práva na odpočítanie dane. V tejto súvislosti správny súd v citovanom rozsudku poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/4/2009 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011 zo dňa 23.06.2010, ako aj na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/19/2015 zo dňa 23.07.2017 a sp. zn. 6Sžf/10/2020 zo dňa 20.10.2021.

13. V citovanom rozsudku správny súd zdôraznil, že v predmetnej veci nebola spochybnená realizácia služieb ako takých, ale to, že služba bola dodaná v reťazci deklarovaných dodávateľov. Podľa názoru správneho súdu, správca dane a žalovaný nepochybili, keď konštatovali, že žalobca nepreukázal dodanie služieb spoločnosťou XADRAK, s.r.o., že faktúry vyhotovené touto spoločnosťou neodrážajú reálnu skutočnosť, a že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Vo vzťahu k námietke žalobcu, ktorý poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžfk/1/2010, správny súd uviedol, že finančné orgány netvrdili, že zo strany iných daňových subjektov došlo k podvodnému konaniu. Správca dane svojimi zisteniami dôvodne spochybnil, že zdaniteľné plnenia boli realizované tak, ako to bolo uvedené na predložených faktúrach.

14. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, ktorý s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžf/41/2013 namietal, že vyčerpал vlastné dôkazné bremeno, ak disponoval dôkazom - faktúrami preukazujúcimi existenciu materiálneho plnenia. Zároveň v tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžfk/12/2020 zo dňa 19.05.2021.

15. Podľa názoru správneho súdu nebola dôvodná ani námietka spochybnenia vykonania miestneho zisťovania v spoločnosti Technické služby mesta Prešov, a.s. (odberateľ žalobcu, pozn. kasačného súdu) namiesto ústneho pojednávania. Správny súd zastával názor, že aj zápisnica z miestneho zisťovania je postačujúcim a zákonným dôkazom pre potreby daňovej kontroly. Tento dôkaz bol vykonaný nahliadnutím do spisov zo súvisiacich daňových kontrol a nešlo pritom o jediný dôkaz, ale o jeden z viacerých dôkazov.

16. Nestotožňujúc sa s námietkou nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov krajský súd v citovanom rozsudku uviedol, že tieto vychádzajú z náležite a dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom odôvodnenia ich rozhodnutí obsahujú vysporiadanie sa so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, sú riadne a zrozumiteľné.

III. Argumentácia účastníkov konania v kasačnom konaní

17. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd v konaní a pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal zmeny napadnutého rozsudku tak, že kasačný súd zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Alternatívne sa sťažovateľ domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

18. V rámci vymedzeného sťažnostného dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom sťažovateľ uviedol najmä tieto sťažnostné body:

- krajský súd namiesto toho, aby vydal riadne odôvodnený rozsudok, odkázal postupom podľa § 140 SSP na rozsudok krajského súdu sp. zn. 5S/78/2019. V napadnutom rozsudku bol preskúmaný obchodný reťazec v zložení SER - MAR s.r.o. - MARFI, s.r.o. - XADRAK, s.r.o. - žalobca - Technické služby mesta Prešov, a.s. a v odkazovanom rozsudku zase v zložení JK&OŠ s.r.o./W.I.S. CONTROL s.r.o. - MARFI, s.r.o. - XADRAK, s.r.o. - žalobca - Technické služby mesta Prešov, a.s. Inými slovami, preskúmané obchodné reťazce sa líšia v tom, kto je druhý subdodávateľ v danom reťazci. Z tohto dôvodu mal podľa názoru sťažovateľa krajský súd tento prípad posudzovať samostatne;

- sťažovateľ konal v dobrej viere, fakturované služby boli riadne a reálne vykonané, pričom materiálnu existenciu plnenia daňové orgány nespochybnili. Skutočnosť, že na strane dodávateľa vznikli pochybnosti pre preverovaní zdaniteľného plnenia, nemôže ísť na ťarchu sťažovateľa, keď služby boli riadne dodané a sťažovateľ za ne dodávateľovi zaplatil. Správny súd a žalovaný preto prijali nesprávny právny záver;

- správny súd nesprávne vyhodnotil a rozložil dôkazné bremeno medzi sťažovateľa a správcu dane, pričom nevyhodnotil žiaden dôkaz, ktorý by bol v prospech sťažovateľa. Sťažovateľ podrobne uvádzal argumentáciu týkajúcu sa otázky dôkazného bremena v daňovom konaní, rozsahu dôkaznej povinnosti a zhrnul, že v predmetnom prípade vyčerpал vlastné dôkazné bremeno. Konateľ dodávateľa - XADRAK, s.r.o. Rastislav Kardoheli potvrdil dodanie služieb, potvrdil vystavenie a úhradu faktúr. Rovnako konateľ subdodávateľa - spoločnosti MARFI, s.r.o. Július Rác potvrdil, že pre svojho odberateľa - spoločnosť XADRAK, s.r.o. zabezpečil plnenie big bagov triedeným odpadom, pričom tieto služby vykonávali osoby, ktoré zabezpečil jeho dodávateľ - spoločnosť SER - MAR s.r.o. Vedúca prevádzky odberateľa - spoločnosti Technické služby mesta Prešov, a.s. uviedla, že triedenie odpadu zabezpečovali pracovníci sťažovateľa;

- nesprávny a arbitrárny je právny záver správneho súdu, že plnenie big bagov vykonali zamestnanci spoločnosti ASSESS s.r.o., ktorá je personálne prepojená so sťažovateľom. Správny súd nevyhodnotil dôkaz - rekapituláciu miezd zamestnancov spoločnosti ASSESS, s.r.o. za obdobie roka 2015, ktorá

preukazuje, že spoločnosť ASSESS, s.r.o. nemohla poskytnúť sťažovateľovi služby. Sťažovateľ zdôrazňoval, že v daňovom konaní podľa jeho názoru bolo preukázané reálne dodanie služieb spoločnosťou XADRAC, s.r.o.;

- správny súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkou, že miestne zisťovanie u odberateľa - spoločnosti Technické služby mesta Prešov, a.s. bolo vo svojej podstate výsluchom svedkov, ktorý sa však musí uskutočniť na ústnom pojednávaní, na ktorom mal sťažovateľ právo byť prítomný. Daňové orgány však účelovo kamuflovali výsluch svedkov miestnym zisťovaním bez účasti sťažovateľa.

19. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že sa s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia a vo vyjadrení k správnej žalobe. Na tvrdeniach a záveroch v nich uvedených zotrval. Považujúc kasačné námietky sťažovateľa za neopodstatnené žalovaný sa stotožnil s právnym posúdením veci prezentovaným v napadnutom rozsudku. Navrhol kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietnuť.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

20. Prejednávaná vec bola dňa 21.11.2022 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“ alebo „najvyšší správny súd“), bola náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená na rozhodnutie senátu 1S a bola jej pridelená spisová značka 1Sfk/138/2022.

21. Senát Najvyššieho správneho súdu SR ako súdu kasačného (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 SSP v rozhodujúcom znení) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

22. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybrané ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

23. Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH: „Daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.“

24. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH: „Právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.“

25. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH: „Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.“

26. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH: „Právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.“

27. Podľa § 464 ods. 1 SSP: „Ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.“

VI. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

28. Predmetom kasačného konania v danej veci bol napadnutý rozsudok, ktorým krajský súd zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým tento potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane o vyrubení rozdielu na DPH sťažovateľovi za zdaňovacie obdobie november 2015.

29. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov kasačnému súdu pripadlo posúdiť, či správny súd rozhodol vo veci na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SPP), ktorý sťažovateľ vymedzil tak, (i) že správca dane relevantne nespochybnil dodanie služieb deklaroványm dodávateľom XADRAC, s.r.o. a (ii) že došlo k obchádzaniu inštitútu ústneho pojednávania, na ktorom by sťažovateľ mohol realizovať svoje právo klásť svedkom otázky, miestnym zisťovaním v priestoroch odberateľa - Technických služieb mesta Prešov, a. s.

30. Kasačný súd zistil, že predmetom konania pred kasačným súdom už v minulosti boli skutkovo aj právne obdobné veci identických účastníkov konania. Obdobnými kasačnými sťažnosťami sťažovateľa s obdobnými námietkami sa kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už stretol opakovane. V tomto smere kasačný súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 2Sfk/114/2022 zo dňa 29.01.2024 (zdaňovacie obdobie júl 2015), 5Sfk/114/2022 zo dňa 21.11.2023 (zdaňovacie obdobie

august 2015), 3Sfk/137/2022 zo dňa 21.11.2023 (zdaňovacie obdobie september 2015), 4Sfk/134/2022 zo dňa 31.01.2024 (zdaňovacie obdobie október 2015), 3Sfk/138/2022 zo dňa 30.05.2024 (zdaňovacie obdobie december 2015), 4Sfk/83/2022 zo dňa 30.05.2024 (zdaňovacie obdobia január až jún 2016) a 5Sfk/69/2022 zo dňa 30.11.2023 (zdaňovacie obdobie august 2016 až december 2016).

31. Kasačný súd postupom v zmysle § 464 ods. 1 SSP odkazuje na závery rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Sfk/137/2022 zo dňa 21.11.2023 vydaného v obdobnej skutkovej a právnej situácii (rovnaký dodávateľsko - odberateľský reťazec Technické služby mesta Prešov, a.s. - sťažovateľ - XADRAK, s.r.o. - MARFI, s.r.o. - SER - MAR, s.r.o. ako aj rovnaká daňová kontrola za zdaňovacie obdobia január až december 2015 ukončená rovnakým protokolom ako v prejednávanej veci), kedy kasačný súd vyhodnotil kasačné námietky sťažovateľa ako nedôvodné a kasačnú sťažnosť postupom podľa § 461 SSP zamietol. Zohľadniac uvedené skutočnosti kasačný súd poukazuje na odôvodnenie tohto rozsudku, s ktorým sa konajúci kasačný súd stotožňuje, na toto rozhodnutie poukazuje a v príslušnom rozsahu ho uvádza s prípadnými úpravami či doplneniami textu v hranatých zátvorkách. Odseky odôvodnenia citovaného rozsudku sú v záujme prehľadnosti číslované v kontinuite s predchádzajúcimi odsekmi odôvodnenia tohto rozsudku.

„IV.A K námietke nesprávnej aplikácie § 140 SSP

32. Podľa § 140 SSP vo veciach toho istého žalobcu a totožného predmetu konania, ktoré už boli predmetom konania pred správnym súdom, v odôvodnení každého ďalšieho rozsudku správny súd poukáže už len na totožný rozsudok, prípadne stručne zopakuje jeho dôvody.

33. K ustanoveniu § 140 SSP kasačný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 117/2020 zo dňa 25. mája 2022, bod 55):

„Sledujúc záujem na hospodárnosti súdneho konania zákonodarca v ustanovení § 140 SSP upravil výnimku z povinnosti správneho súdu v plnom rozsahu odôvodniť svoje rozhodnutie možnosťou použiť skrátenú formu odôvodnenia odkazom na už vydané predchádzajúce rozhodnutie správneho súdu. Zmyslom tohto ustanovenia je, aby pri opakujúcich sa totožných žalobách toho istého žalobcu správny súd nemusel opakovať identické dôvody rozhodnutia. Oba účely odôvodnenia rozhodnutia - či už dovnútra alebo navonok - sú už totiž naplnené predchádzajúcim rozhodnutím, ktoré má poskytovať náležité odpovede na všetky sporné otázky, ktoré mali byť riešené aj v odkazujúcom rozhodnutí. Z takéhoto poňatia následne vyplývajú podmienky pre uplatnenie skráteného odôvodnenia rozhodnutia súdu podľa § 140 SSP. Ide o (i) totožnosť žalobcu a (ii) totožnosť predmetu konania. O totožnosť (obdobnosť) predmetu konania pritom ide, ak sa obe súdne konania týkajú rovnakého právneho problému a vo svojej podstate sa formálne líšia „iba“ spisovou značkou (mutatis mutandis rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžfk 68/2019 zo dňa 4. novembra 2020).“

34. Kasačný súd poukazujúc na vyššie uvedené úvahy konštatuje, že skrátenú formu odôvodnenia podľa § 140 SSP v zásade možno použiť vtedy, ak v prípade totožného žalobcu ide o obdobné veci vo vzťahu k svojmu predmetu a žalobným námietkam, nemusí ísť však o nevyhnutne identické súdne konania. Odlišnosti medzi vedenými súdnymi konaniami môžu byť v zásade len technického, teda pre vec nie významného, charakteru a odôvodnenie hlavného/odkazovaného rozsudku musí poskytovať odpovede na všetky relevantné námietky nastolené aj v odkazujúcej veci.

35. Kasačný súd sa podrobne oboznámil s napadnutým rozsudkom a jemu predchádzajúcou žalobou ako aj s odkazovaným rozsudkom a jemu predchádzajúcou žalobou. V tomto smere konštatuje, že ide o veci totožných účastníkov, ktoré sa týkajú obdobného/totožného predmetu súdneho konania. V [oboch] prípadoch ide o rozsudky vo veciach preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného vo veci neuznania uplatneného práva na odpočítanie dane sťažovateľkou z faktúr od spoločnosti XADRAK, s.r.o. v súvislosti s triedením odpadu. Odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí a pochybnosti žalovaného a správcu dane sú formulované v zásade obdobne. Rovnako modus operandi obchodovania sťažovateľky bol v oboch prípadoch zvolený obdobne. I keď obe rozhodnutia stoja na dvoch číselne rozdielnych protokoloch, tieto oba vychádzajú z rovnakých/obdobných vykonaných dôkazov. Rovnako správne žaloby v oboch porovnávaných prípadoch sú formulované obdobne, nastolené boli rovnaké relevantné žalobné námietky. Odlišnosť medzi predmetnými prípadmi tak v podstatnom naozaj spočíva len v uvedení dátumu zdaňovacieho obdobia, spisových značkách a v časti sporného obchodného reťazca. Konkrétne v tom, že zatiaľ čo v napadnutom rozsudku je druhým zisteným, deklarovanej spoločnosťou SER - MAR, s.r.o., v prípade odkazovaného rozsudku sú druhí zistení, deklarovaní subdodávateľmi spoločnosti JK&OŠ s.r.o./W.I.S. CONTROL s.r.o.

36. Pri posudzovaní tejto odlišnosti kasačný súd zdôrazňuje, že nejde o odlišnosť týkajúcu sa priameho dodávateľa (XADRAK, s.r.o.) a ani prvého subdodávateľa (MARFI, s.r.o.), títo sú v

oboch veciach identickí. Zistenia týkajúce sa druhých subdodávateľov neboli pre predmetné veci rozhodujúce, rozhodujúcou bola skutočnosť, že k faktúram od sťažovateľky pre Technické služby mesta Prešov, a.s. bol priložený zoznam zamestnancov, ktorí boli prihlásení v Sociálnej poisťovni ako zamestnanci spoločnosti ASSESS, s.r.o. V oboch prípadoch správca dane cez Sociálnu poisťovňu zistil obdobné skutočnosti, a teda že deklarovaná dodávateľská, subdodávateľská a druhé subdodávateľské spoločnosti nemali prihlásených žiadnych zamestnancov (prípadne vlastných zamestnancov v takom množstve), ktorí by mohli vykonávať deklarované práce pre sťažovateľku. Tiež výpovede konateľov a zástupcov predmetných spoločností boli len všeobecné, nekonkrétne a bez potenciálu preukázať reálnosť deklarovaných obchodných reťazcov. Kasačný súd poukazuje aj na skutočnosť, že ani samotná sťažovateľka, či už v podaných správnych žalobách (v oboch) alebo v kasačnej sťažnosti, neargumentuje, že by niektoré zo zistení týkajúce sa druhých subdodávateľov boli relevantné či zle vyhodnotené. Práve naopak, s odkazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť sťažovateľka len vo všeobecnosti namieta, že rozhodnutia žalovaného nemôžu byť postavené na pochybnostiach týkajúcich sa subdodávateľov a tieto pochybnosti ani nemožno zohľadňovať. Inými slovami, sama relativizuje zistenia týkajúce sa druhých subdodávateľov v predmetných veciach.

37. Po zvážení vyššie uvedených skutočností, najmä (i) identity reťazca pri dodávateľovi a prvom subdodávateľovi, (ii) povahy a rozsahu pochybností správcu dane a žalovaného, (iii) rozsahu žalobných námietok a (iv) charakteru argumentácie sťažovateľky v správnej žalobe, kasačný súd zastáva názor, že odlišnosť napadnutého a odkazovaného rozsudku v zistených obchodných reťazcoch vo vzťahu k identite druhých subdodávateľov je len nevýznamnou technickou odlišnosťou. Nejde teda o takú zásadnú odlišnosť, ktorá by si vyžadovala osobitnú argumentáciu správneho súdu a vo vzťahu ku ktorej by bolo možné konštatovať, že napadnutý a odkazujúci rozsudok nie sú obdobné, a teda ani dostatočne odôvodnené. Kasačný súd preto uzatvára, že v predmetnej veci boli (napriek sťažovateľkou akcentovanej odlišnosti) splnené podmienky pre aplikáciu § 140 SSP a kasačná sťažnosť je v tejto časti nedôvodná.

IV.B K pochybnostiam správcu dane a žalovaného

38. Kasačný súd konštatuje, že podstatou v predmetnej veci bolo spochybnenie skutočného dodávateľa služieb/prác (triedenia odpadu do big bagov) pre sťažovateľku, resp. pre jej konečného odberateľa - Technické služby mesta Prešov, a.s. Správca dane a žalovaný v podstatnom tvrdia, že skutočným dodávateľom prác pre sťažovateľku bola personálne spriaznená spoločnosť ASSESS, s.r.o., nie deklarovaný dodávateľ XADRÁK, s.r.o. Sťažovateľka v správnej žalobe a v kasačnej sťažnosti spochybňuje v zásade len tento záver a tvrdí, že skutočným dodávateľom bola spoločnosť XADRÁK, s.r.o.

39. Súc viazaný vymedzením spornej právnej otázky zo strany sťažovateľky kasačný súd konštatuje, že pochybnosť správcu dane a žalovaného je postavená na tom, že zamestnanci uvedení na zozname, ktorý bol prílohou faktúry od sťažovateľky pre spoločnosť Technické služby mesta Prešov, a.s., boli podľa evidencie Sociálnej poisťovne vedení ako zamestnanci spoločnosti ASSESS, s.r.o. [...]. Skutočnosť, že práce mali vykonávať práve osoby uvedené na prílohe odberateľskej faktúry potvrdil vo svojom vyjadrení aj konateľ sťažovateľky [...]. Pochybnosť správcu dane a žalovaného je posilnená tiež zistením, že spoločnosti XADRÁK, s.r.o., MARFI, s.r.o. a SER - MAR, s.r.o. nemali evidovaných žiadnych zamestnancov, ktorými by mohli deklarované práce vykonávať [...].

40. Kasačný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľky, že takto formulovanú pochybnosť vyvrátila. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na vyjadrenia konateľov spoločností XADRÁK, s.r.o. a MARFI, s.r.o. kasačný súd v zhode so správcou dane a žalovaným uvádza, že tieto sú príliš všeobecné a nie sú podporené účtovníctvom predmetných spoločností. I keď konatelia predmetných spoločností potvrdzovali dodávanie deklarovaných plnení, nevedeli uviesť zamestnancov, ktorí tieto plnenia vykonávali, v akom type pracovného pomeru (či obdobného pomeru), kto im zabezpečoval materiálne a technické podmienky pre výkon práce či osoby, ktoré nad pracovníkmi vykonávali dohľad. Nešlo pritom o veľké spoločnosti, pri ktorých by bola pochopiteľná delegácia pracovných úloh a zástupcovia predmetných spoločností ani neuviedli iné osoby, ktoré by mali na zodpovednosti predmetné obchodné vzťahy.

41. Pochybnosti správcu dane a žalovaného nebolo spôsobilé vyvrátiť ani vyjadrenie vedúcej prevádzky Technických služieb mesta Prešov, a.s., že triedenie odpadu do big bagov vykonávali zamestnanci sťažovateľky. Zo zistení a údajov od Sociálnej poisťovne totiž vyplýva, že osoby vykonávajúce práce podľa prílohy odberateľskej faktúry neboli zamestnanci sťažovateľky, ale zamestnanci spoločnosti ASSESS, s.r.o.

42. Kasačný súd dáva do pozornosti, že „daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Formálne sa obe tieto povinnosti realizujú tak, že daňový subjekt podá riadne vyplnené daňové priznanie (povinnosť tvrdiť), pričom spolu s ním predloží správcovi dane písomné doklady, ktoré je podľa právnych predpisov povinný viesť (dôkazná povinnosť). Takto si daňový subjekt splní svoje povinnosti v daňovom konaní, teda aj povinnosť dôkaznú. Ak však správca dane pri preverovaní uvedených písomných podkladov preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybnenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane. Týmto spôsobom dochádza v procese dokazovania v daňovom konaní k presúvaniu dôkazného bremena medzi správcom dane a daňovým subjektom, čo predstavuje praktické vyjadrenie kombinácie uplatňovania zásady vyhľadávacej a zásady prejednávacej“ (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 377/2018 zo dňa 14. novembra 2018, bod 21; obdobne sp. zn. III. ÚS 401/09 zo dňa 16. decembra 2009). Inými slovami, nepostačuje predložiť faktúru či dodacie listy, ak správca dane nadobudne na základe vykonaných dôkazov dôvodnú pochybnosť o uskutočnení deklarovaného zdaniteľného plnenia, vyzýva daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov (§ 46 ods. 5 Daňového poriadku) a týmto naň prenáša dôkazné bremeno za účelom rozptýlenia identifikovaných pochybností správcu dane (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 705/2017 zo dňa 15. novembra 2017, publikované v ZNaUÚS pod č. 71/2017).

43. Ľahká zneužiteľnosť práva na odpočet DPH viedla vnútroštátneho zákonodarcu k tomu, že prioritne zaťažil dôkazným bremenom na preukázanie splnenia hmotnoprávnych podmienok práva na odpočet dane práve daňový subjekt, ktorý si toto právo uplatňuje (§ 24 ods. 1 Daňového poriadku; rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžf/10/2015 zo dňa 3. februára 2016, sp. zn. 6Sžfk/7/2016 zo dňa 27. septembra 2018, sp. zn. 5Sžfk/15/2018 zo dňa 30. apríla 2019 a iné). Obchodné transakcie pritom nepostačuje deklarovať len po formálnej stránke (vystavenou faktúrou, zmluvou), predložené doklady musia byť odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností preukazuje daňový subjekt. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane uznaný (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžfk/1/2019 zo dňa 21. apríla 2020, bod 40, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 26/2021; sp. zn. 6Sžfk/20/2018 zo dňa 11. júna 2019, body 49 a 50, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 6/2020).

44. V súlade s vyššie uvedeným kasačný súd konštatuje, že pokiaľ správca dane a žalovaný v daňovom konaní vzniesli pochybnosti o splnení podmienok uplatneného práva na odpočítanie dane [bod 39 tohto rozsudku], bolo dôkazným bremenom sťažovateľky tieto dôkazy vyvrátiť buď priamo predložením relevantných dôkazov alebo návrhom vykonania ďalších dôkazov.

45. Podľa názoru kasačného súdu pochybnosti správcu dane nevyvracia ani sťažovateľkou akcentovaný dôkaz - rekapitulácia miezd zamestnancov spoločnosti ASSESS, s.r.o. za rok 2015. Kasačný súd dáva do pozornosti, že k nezrovnalostiam ohľadne formálne deklarovaných odpracovaných hodín zamestnancami pre spoločnosť ASSESS, s.r.o. a reálne vykonanými prácami môže dôjsť z rôznych dôvodov, napr. z dôvodu administratívnej chyby či z dôvodu tzv. „čiernej práce“ alebo z dôvodu porušenia pracovnoprávnych predpisov (vyplácanie mzdy „na ruku“, odpracovanie väčšieho množstva hodín, ako je deklarované na výplatnej páske a pod.). Samotná rekapitulácia miezd spoločnosťou ASSESS, s.r.o. preto podľa názoru kasačného súdu bez ďalšieho nedokazuje faktické množstvo vykonanej práce a ani to, či boli práce vykonané dotknutými osobami uskutočnené pre spoločnosť ASSESS, s.r.o. ako oficiálneho, legálneho zamestnávateľa alebo pre inú spoločnosť. Takýto dôkaz preto bez ďalšieho nemá potenciál vyvrátiť pochybnosť správcu dane a žalovaného v tejto veci postavenú na (i) zozname zamestnancov, ktorý tvorí prílohu odberateľskej faktúry, (ii) o ktorých konateľ sťažovateľky vyhlásil, že vykonali práce, ktoré mali byť dodávané spoločnosťou XADRÁK, s.r.o., (iii) pričom boli evidovaní ako zamestnanci spoločnosti ASSESS, s.r.o. a (iv) deklarovaní dodávateľa a subdodávateľa nemali evidovaných v Sociálnej poisťovni žiadnych zamestnancov. Rekapitulácia miezd predložená sťažovateľkou teda nie je dôkazom, ktorým by sťažovateľka uniesla svoje dôkazné bremeno a vyvrátila relevantné pochybnosti/nezrovnalosti zistené správcom dane.

46. Kasačný súd si uvedomuje, že samotná skutočnosť, že určité osoby sú evidované ako zamestnanci spoločnosti ASSESS, s.r.o. bez ďalšieho neznamena, že nemohli vykonávať aj ďalšie práce pre iný subjekt, ktorý si nemusel plniť svoje zákonné povinnosti k Sociálnej poisťovni. V tomto smere by preto nepochybne mohli byť ako dôkaz relevantné svedecké výpovede zúčastnených pracovníkov, ktorí by najlepšie vedeli popísať, s kým mali uzatvorené dohody, pre koho vykonávali práce, kto im zabezpečoval

materiálne podmienky (ochranné a iné pracovné prostriedky), prípade výpoveď osoby vykonávajúcej nad nimi dohľad. Takýto dôkaz však sťažovateľka na obhajobu ňou uplatneného nároku nenavrhol vykonať. Nie je pritom úlohou administratívnych orgánov, správneho súdu a ani kasačného súdu nahrádzať procesnú pasivitu sťažovateľky, na ktorej ležalo dôkazné bremeno - teda procesnú zodpovednosť za vysvetlenie relevantných nezrovnalostí zistených správcom dane a žalovaným. [Z obdobných dôvodov kasačný súd nepristúpil ani k zvažovaniu aplikácie záverov z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 09.12.2021, z ktorého vyplýva, že identita dodávateľa, resp. jeho správne uvedenie na faktúre patrí len medzi formálne podmienky odpočítania DPH a medzi materiálne podmienky patrí postavenie (status) dodávateľa tovaru ako zdaniteľnej osoby. Hypoteticky by preto prichádzalo do úvahy skúmanie splnenia materiálnych podmienok pre odpočítanie DPH u skutočného dodávateľa služieb, ktorým mala byť spoločnosť ASSESS s.r.o. S ohľadom na to, (i) že sťažovateľka počas administratívneho a súdneho konania trvala na tom, že služby triedenia odpadu jej dodala výlučne na faktúre deklarovaná spoločnosť XADRÁK, s.r.o., (ii) že konateľom sťažovateľky a konateľom ASSESS s.r.o. bola tá istá osoba, a preto by sťažovateľka o prípadnom priebehu obchodu medzi subjektmi ASSESS s.r.o. - sťažovateľka - Technické služby mesta Prešov, a.s. nevyhnutne musela mať vedomosť a nič jej nebránilo takéto skutkové tvrdenie uplatniť, a (iii) že kasačný súd je viazaný kasačnými bodmi, kasačný súd sa prípadnou aplikáciou rozhodnutia Kemwater ProChemie ďalej nezaoberal.]

47. Pre úplnosť kasačný súd dodáva, že pochybnosti správcu dane a žalovaného nie sú postavené len na skutočnostiach týkajúcich sa subdodávateľov sťažovateľky. Pochybnosti správcu dane a žalovaného sú postavené na zisteniach týkajúcich sa priamo vyjadrení a dôkazov predkladaných sťažovateľkou - odberateľské faktúry pre Technické služby mesta Prešov, a.s. a ich príloha (zoznam zamestnancov), vyjadreniach konateľa sťažovateľky a zisteniach, že osoby, ktoré mali vykonávať práce sú zamestnancami spoločnosti ASSESS, s.r.o., s ktorou sťažovateľka nemala zmluvný vzťah. V záujme objektívneho zistenia skutkového stavu správcu dane rozšíril svoje zisťovanie aj na dodávateľov a subdodávateľov sťažovateľky, v snahe obnoviť hodnovernosť jej tvrdení. Avšak žiadne zo zistení týkajúce sa jej dodávateľa (spoločnosti XADRÁK, s.r.o.) a jej subdodávateľov (spoločnosti MARFI, s.r.o. a SER - MAR, s.r.o.) nemalo potenciál vyvrátiť správcu dane zafinované pochybnosti, skôr tieto pochybnosti posilnili [...].

48. Aj v tejto časti bola preto kasačná sťažnosť sťažovateľky nedôvodná.

IV.C K relevancii námietky týkajúcej sa obchádzania inštitútu ústneho pojednávania miestnym zisťovaním

49. Ostatnou námietkou sťažovateľky bolo, že správca dane vykonaním miestneho zisťovania v priestoroch odberateľa Technických služieb mesta Prešov, a. s. a kladením otázok prítomným zamestnankyniam obchádzal inštitút ústneho pojednávania [, pri ktorom by sťažovateľka mohla realizovať svoje právo klásť svedkom otázky] a neprizval naň sťažovateľku.

50. Sťažovateľka v tejto časti namieta procesné pochybenie. Reflektujúc zmysel a význam procesných pravidiel je na mieste zdôrazniť, že procesné nedostatky v postupoch správneho orgánu môžu byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia len v prípade, ak mohli mať vplyv na jeho správnosť a zákonnosť. Rozhodnutie nemožno zrušiť len preto, aby sa zopakoval proces v záujme odstránenia jeho formálnych nedostatkov, pokiaľ by takýto postup nemohol privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 98-102/02 zo dňa 17. decembra 2002, publikované ako R 122/2003; sp. zn. 8 Sžh 1/2010 zo dňa 20. mája 2010, publikované ako R 103/2011 a iné).

51. Kasačný súd dáva v súvislosti s nastolenou námietkou do pozornosti, že správca dane a žalovaný nespochybnili reálnosť vykonaných služieb/prác pre Technické služby mesta Prešov, a.s. Pochybnosti správcu dane a žalovaného sa v predmetnej veci vôbec netýkali Technických služieb mesta Prešov, a.s. a v podstatnom neboli postavené ani na zisteniach správcu dane zo sporného miestneho zisťovania. Pochybnosti správcu dane v predmetnej veci boli založené na skutočnostiach zistených z podkladov priamo od sťažovateľky a na zisteniach týkajúcich sa evidencie konkrétnych zamestnancov [, ktoré poukazovali na vykonanie prác zamestnancami spriaznenej spoločnosti ASSESS, s.r.o; závery miestneho zisťovania poukazovali na vykonanie prác zamestnancami sťažovateľky, pričom správca dane z uvedeného záveru nevychádzal].

52. Zohľadňujúc už uvedené východiská týkajúce sa procesných nedostatkov, bez záveru o tom, či spochybnené miestne zisťovanie bolo alebo nebolo zákonným dôkazom, kasačný súd konštatuje, že nejde o rozhodujúci dôkaz v predmetnom konaní. Aj po jeho vylúčení by naďalej v plnom rozsahu obstáli závery správcu dane a žalovaného, ako aj podstatné skutkové zistenia, na ktorých sú ich závery

postavené (týmto zisteniam sa kasačný súd venoval bližšie v časti IV.B tohto rozsudku). Podľa názoru kasačného súdu preto nejde o takú vadu, ktorá by mala negatívny dopad na právnu situáciu sťažovateľky a mohla by jej, v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia, priniesť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Kasačný súd preto aj v tejto časti považoval kasačnú sťažnosť sťažovateľky za nedôvodnú.“

VII. Záver

53. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Kasačný súd považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci. Z tohto dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

54. Pre úplnosť kasačný súd uvádza, že napadnutý rozsudok krajského súdu vo svojom odôvodnení odkazoval na rozsudok krajského súdu sp. zn. 5S/78/2019 zo dňa 31.03.2022 vydaný v skutkovo a právne takmer totožnej veci, pričom tento odkazovaný rozsudok krajského súdu bol preskúmaný v kasačnom konaní pod sp. zn. 4Sfk/83/2022. Rozsudkom Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Sfk/83/2022 zo dňa 30.05.2024 bola kasačná sťažnosť sťažovateľa taktiež zamietnutá, a to takisto s poukazom na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 3Sfk/137/2022 zo dňa 21.11.2023 citovaným kasačným súdom aj v tejto veci.

55. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal, pričom žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípade, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré v danom prípade nenastali, a preto kasačný súd účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

56. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.